

THERESA
BLACK

HELL
BOUND

Hellbound

Copyright © Theresa Black, 2023.

Obálka © Theresa Black, 2023.

Vydalo nakladatelství © Canc, 2023.

ISBN 978-80-88488-70-5

HELL BOUND

THERESA
BLACK

PLAYLIST

WHEN WE STAND TOGETHER - NICKELBACK
JOLENE - MILEY CYRUS
RADIOACTIVE - ALISON SPARROW
DEMONS - IMAGINE DRAGONS
LOST - WITHIN TEMPTATION
HAPPY TOGETHER - MILEY CYRUS
DAYDREAM - RUELLE
OUR SOLEMN HOUR - WITHIN TEMPTATION
PAINT IT BLACK - CIARA
GAME OF SURVIVORS - RUELLE
MADNESS - RUELLE
WAR OF HEARTS - RUELLE
MIRAGE - LINDSEY STIRLING
BLOODY MARY - LADY GAGA
THE FAMILY JEWELS - MARINA AND THE DIAMONDS
PROM QUEEN - MOLLY KATE KASTNER
BURY A FRIEND - EDDIE VAN DER MEER
MY FAMILY - MIGOS, KAROL G, SNOOP DOG & ROCK MAFIA
STAR WARS MEDLEY - TAYLOR DAVIS
TAKE YOU TO HELL - AVA MAX
ALL THE GLITTERS - EARL
LIVING HELL - BELLA POARCH
WALLS COULD TALK - HALSEY
BREATH OF LIFE - FLORENCE + THE MACHINE
THE DEVIL WITHIN - DIGITAL DAGGERS
SWEET DREAMS - EURYTHMICS
NATURAL - JFLA
YOU PUT A SPELL ON ME - AUSTIN GIORGIO
THE STUPID THE PROUD - IAMX
ROADS UNTRAVELED - LINKIN PARK

*Všem,
kteří si příšery zpod postele
tahají do postele.*

DÍKY POZVÁNCE
NA RANDE

„Mayo!“

I přes rádobý výcvik a přípravku jsem se se svým jménem ještě moc nesžila. Sice mě tak museli všichni oslovovat od chvíle, kdy mi ho přidělili, ovšem že bych na něj slyšela, to se tvrdit vážně nedalo. Matce se už několik měsíců nestalo, že by se přehlela a nazvala mě křestním, které vyhrkla v porodnici, jakmile zjistila, že všechny ultrazvuky tak trochu nezvládly svou práci a moje „mužská chloubka“ byla jen pupeční šňůra. Nikdo jiný mě pod původním jménem neznal, a nemohl mě jím tedy oslovit, ale i tak mi to nové zůstávalo cizí. Zase když někdo sháněl mou spolužačku Rebeku Winterovou, to jsem se otáčela hned. Na všechny přezdívky, zkratky i zkomoleniny. A tak, když na mě volal Jason Armstrong – nejmenuje se tak každý hrdina dívčích románků? – jsem bez nejmenší reakce pokračovala ve čmáráni vykřičníků do diáře k připomínce písemky. S očima zabodnutýma do jeho stránek a s hlavou plnou nadávek, proč mě raději nemohli udělat o nějaký rok starší, abych si nemusela střední a hlavně maturitu zopakovat, jsem si to dál vykračovala chodbou. Mohli mi dát třeba alespoň bakaláře z archeologie...

„Mayo, počkej!“

Na okamžik jsem se zarazila. Rozhodla jsem se neohlížet pro případ, že dotýčný nesháněl mě, a dopsala si k datu příštího úterý poznámku, že paní Dixonovou potěší zajímavosti navíc.

Jason mě místo pozdravu plácnul po rameni, načež se přede mnou vyprsil jako největší celebrita. I když se svým titulem basketbalisty jí opravdu byl. Pohodil tmavými vlasy a vytasil jeden ze svých zářivých úsměvů: „Jsi dneska duchem mimo? Řval jsem na tebe už u laborek.“

Pokřčila jsem rameny a rychle zvážila nejvěrohodnější výmluvy. „Zamyslela jsem se.“

Asi je na čase, abych si pořídila bezdrátová sluchátka. Nebo si zvykla, že jsem Maya. Ne, vážně, podle čeho vybírají svědkům jména? Mají na to nějaké tabulky s výpočty nebo si prostě hodí kostkami a kombinaci čísel nalistují v kalendáři? Nebo si ta ženská v kanceláři se spoustou papírů a šanonů prostě řekla: „Jaké jméno se k ní vůbec nehodí a bude ho nesnášet?“ Přesně tak to nejspíš bylo.

„Očividně,“ zazubil se a hlavou kývl ke schodišti na znamení, že mi bude několik příštích okamžiků dělat společnost. „Teď nevím, jestli jsi postřehla mou pozvánku, nebo ne.“

Zarazila jsem se: *pozvánku?*

V duchu jsem se pokusila si přehrát všechna jeho dnešní slova. Ani při hodinách, ani během pauz a ani teď jsem nepostřehla, že by mě někam zval. Ráno jsme se určitě nepotkali, ale jak jsem mu říkala – vážně jsem moc nevnímala.

Pozvánku *kam?*

Znepokojeně jsem se ošila, když mě jako jedna z možností napadlo rande.

Už nějaký ten týden jsem tušila, že se mu líbím. Jako holka, která nastoupila rovnou do čtvrtáku, jsem očekávala pozornost (a to i po uplynutí měsíce od začátku školního roku). Jason se tehdy mile ujal role průvodce, který mě se vším seznámil a všechno mi ukázal. Nevím, kdy se z pomoci nováčkovi stalo něco víc, ale zcela upřímně, chvíli jsem doufala, že to „víc“ přijde. Ne „víc“ jako „víc“, ale prostě... *víc*. Náplast v podobě kapitána basketbalového týmu a nejspíš i budoucího krále školy by se dala pokládat za dobrý tah, kdyby ovšem měla sílu na zakrytí všech ran. A já jsem dobře věděla, že tu by určitě neměla, proto jsem se nechtěla pouštět do víc „víc“, ale jen *víc*. I tak jsem jediné chvíle s Jasonem nelitovala. Možná jsem si tak akorát sem tam vyčítala využívání jeho dobrého srdíčka, ale takovým moralistickým úvahám jsem věnovala jen málo času.

Přesto jsem teď vymýšlela jednu výmluvu za druhou, jak se z případného rande vykroutit.

Prohlášení, že nejsem na mladší, by asi velký úspěch nesklidilo už jen proto, že jsem podle občanky byla pravděpodobně já ta mladší. Ne, že bych ve třidvaceti vypadala tak staře, abych se nemohla vydávat za maturanta. Dále jsem zvažovala taková ta klasická klišé jako moc práce, ohrožení přátelského vztahu, ale to také okamžitě padlo, protože v ohrožení vážně nic z toho nebylo. Nakonec jsem usoudila, že to bude lepší nechat na improvizaci podle toho, co se dozvím, a když vytáhnu něco, jako že se na nějaký techtle po stěhování a tak dále necítím, určitě mi to nebude mít za zlé a ani ho tím neurazím. Snad.

Vytasila jsem omluvný úsměv, diář zavřela i s propiskou a konečně navázala oční kontakt, který vydržel déle než půl vteřiny. „Někam jsi mě zval?“

Jason pobaveně zakroutil hlavou. Pravděpodobně ho dostalo, jak jsem celý svět včetně něj dokonale vytěsnila. „Tak trochu.“

„Tak povídej,“ vyzvala jsem ho a sundala si batoh z jednoho ramene, abych do něj mohla naházet nálož z rukou.

„Ptal jsem se, co děláš dneska večer.“

Dobrá taktika. V případě, že bych svůj nudný program označila za „nic“, přišla bych o výmluvu, proč s ním někam jít. Tedy pokud bych se vymlouvala na zaneprázdněnost. Vždycky tu zůstávala možnost syrové upřímnosti, po které se mnou odmítnutý přestane mluvit. Alespoň dočasně.

„To je dost mizerná pozvánka,“ ušklíbla jsem se a následovala ho po schodech dolů.

Jason ze srandy obrátil oči v sloup. „Na lepší jsem se nezmoohl. Tyhle fráze jsou prostě slušnost.“

Pokrčila jsem rameny. „Tak bez frází, rovnou k věci.“

„Ty na okecávačky moc nejsi, co?“

„Ani trochu.“

„Dobře tedy,“ odkašlal si a začal formulovat svůj dotaz. A já výmluvy. Ať už by tu pozvánku pojal jakkoli.

Mám vztah na dálku. Musím se učit na test z geometrie. Sushi mi nechutná. Ne, to by mi nikdo neuvěřil. Jsem na holky. Na randění se necítím.

„Jestli máš tedy dneska volno, napadlo mě, že by ses mohla stavit u mě. S klukama z týmu pořádáme menší mejdan před zápasem, tak jsem myslel, že by ses taky mohla stavit. Třeba se seznámíš s nějakými lidmi a nebudeš tu pořád chodit sama. Ale... jen návrh.“ U poslední věty zvedl ruce v obranném gestu a já jsem si s úlevou, ale i lehkým zklamáním uvědomila, že vůbec nešlo o pozvánku na rande. Vlastně byl jeho návrh hrozně milý.

Neochotně jsem si připomněla, že ne všichni populární studenti jsou grázlíci. Třeba jsem se dostala do alternativního světa, kde tahle škola byla přesným opakem mé střední. Úsměvná myšlenka.

„Tak co na to říkáš?“ připomněl se mi. „Přijdeš?“

Proč ne? Znělo to neškodně a měl pravdu: Byla to šance seznámit se s více lidmi. Když mě napomínali, abych na sebe neupozorňovala, určitě nemysleli přátelství s Jasonem a běžné zapadnutí mezi ostatní studenty, ale přihlášky do Superstar, castingy do reklam nebo vystupování na protestech.

„Proč ne?“ zopakovala jsem své myšlenky nahlas.

„To jsem nečekal.“

„Ne?“ podivila jsem se. Až takhle asociálně jsem působila?

„Ne. Už jsem viděl, jak mě pošleš někam s anatomickou přesností,“ uchechtl se a seskočil tři schody na odpočívadlo. „Ale očividně jsem se spletl.“

„Asi jo,“ broukla jsem a podívala se na telefon, kolik je hodin.

„Takže to zkusím ještě jednou: Se mnou bys někam nešla? Nemyslím párty nebo zápas, jen prostě... my dva.“

Po tom, co jsem se uklidnila, že mě chtěl pozvat jen na mejdan, mě jeho slova tak překvapila, že jsem stejně jako on posledních několik schodů seskočila. Jediný rozdíl se našel v tom, že já jsem to neudělala schválně a – dobře, rozdíly byly dva – že on se nerozplácl na podlaze. Celé patro tu ránu muselo slyšet.

Hlavně na sebe nepřítahovat moc pozornosti.

Jason mi okamžitě přispěchal na pomoc se posbírat. Vytahoval jednu omluvu za druhou, jako kdyby mi nohy podrazil sám, a když jsem konečně pevně stála, nabídl mi, že mě svezí k doktorovi. To jsem vzhledem k šílené bolesti v ruce ocenila.

„Když už tě to mé dvoření tak rozsekalo,“ zasmál se a já jsem vyprskla taky.

A tak jsem se *díky* pozvánce na rande ocitla v nemocnici s podezřením na zlomené zápěstí.

Tam jsem naštěstí už osaměla, jelikož Jasona čekal ještě poslední trénink před zápasem, a tak mě s přáním, ať je ruka v pohodě, a další miliardou omluv opustil. Nic lepšího se nemohlo stát – vzhledem k okolnostem. Ne že bych mu to zazlívala, ale raději jsem si počkala v čekárně v klidu sama, než aby mi dělal společnost a neustále opakoval, že ho moc mrzí, kde jsem skončila.

Namířila jsem si to na traumatologii, kam mě nasměrovala protivná sestra na recepci, a při pohledu na tu spoustu lidí, co vysedávala v čekárnách, jsem zvažovala, zda má vůbec cenu si ruku nechat kontrolovat. Pokud se mi ji povedlo zlomit, stejně sroste dřív, než se dostanu na řadu.

S povzdechem jsem se vecpala na poslední volnou židli a doufala, že se tu během příštích deseti vteřin nezjeví nějaký důchodce, kterého bych musela pustit sednout.

Měla jsem ale *báječnou* společnost. Po mé pravici seděl chlap s hadrem od krve na zápěstí – raději jsem nechtěla vědět, zda šlo o nehodu, nebo nevydařený pokus. Naproti byli čtyři pacienti, kteří se pravděpodobně vymlátili na motorce, maminka s klukem (ten si nejspíš vyhodil rameno podle toho, jak divný mělo tvar) a z druhé strany vedle mě seděl starý manželský pár, jehož problém jsem nedokázala odhadnout. Dalších sedm čekajících sedělo za rohem naproti ordinaci. Ty jsem si ale prohlédnout a diagnostikovat nedošla.

Otráveně jsem se protáhla a udělala si pohodlí. Podle smíchu, co vycházel ze dveří, jsem usoudila, že se nikdo na pacienty zrovna nehrne.

Napsala jsem mámě krátkou zprávu, kde jsem se nacházela, aby nemusela hysterčit, že mě nějaký tátův *kámoš* unesl, přičemž jsem se na telefon nezapomněla náležitě zašklebit. Žila jsem sama víc než dva roky a vracet se ke hlášení každého svého kroku jsem úplně ochotná nebyla. Ale co jsem mohla dělat? Byla ze mě zase středoškolačka, která bydlela s matkou, a někdy nebyla dokonce ani dost stará na to, aby si koupila pivo. Zadoufala jsem, že na Jasonově mejdanu nějaké bude. I kdybych měla pít na léky.

Telefon škemrající po nabíječce jsem naprchnutě uklidila a přemýšlela, jak tu strávím čekání, než přijdu jako patnáctá na řadu, když na scrollování po nových sociálních sítích nezbyla baterka. Cukla jsem sebou smíchy, když jsem si vzpomněla, jak jsem kvůli novým účtům ryla do pracovnice programu na ochranu svědků.

„Ne, nebude podezřelý, že máte nový profil,“ řekla mi, „když se nad tím někdo pozastaví, prostě budete tvrdit, že vám starý účet někdo hacknul, stává se to. Samozřejmě to musíte říct fakt naštaně. Asi jako když jsem vám řekla, že na ty staré už nebudete mít přístup. Jako kdyby to nebylo jasné...“

Jasně to možná bylo, ale se všemi těmi událostmi mi to nějak nedošlo. Přesto když jsem i teď po téměř půl roce zadala do vyhledávače Facebooku „Rebeka Feyrerová“, tak jsem svůj starý profil našla hned. Prý vymazat ho by bylo podezřelé, a kdyby se nás někdo snažil hledat, po tomhle by mu bylo jasné, co se stalo, a nevěřil by, že jsme obě s matkou mrtvé. Mrtvým se prý účty mažou hodně zřídka. Znepokojivá informace. *Doufala jsem*, že všem mým přátelům přišlo před dvěma měsíci upozornění o mých narozeninách, když všichni ví, že jsem „mrtvá“.

Když jsme u nápadnosti, taky nám mohli vybrat lepší příjmení než Cartier. Sice se mě zatím nikdo nezeptal, zda mu seženu hodinky zadara, ale zrovna o časté příjmení vážně nešlo. Ta myšlenka mě vlastně zaujala natolik, že jsem zbytky své baterky ohrozila kvůli vyhledání, kolik lidí chodí po světě s tímto jménem. Dobře – víc, než jsem čekala, ale dostat příjmení Smith, to už by nás nikdy nikdo nevystopoval. A ještě bych mohla oslňovat na večírcích s tím, že je Will Smith můj nevlastní strýček.

Otráveně jsem si povzddechla, a když se mi začalo zdát, že se vážně vůbec nic neděje, zeptala jsem se muže vedle mě, kdy naposledy ošetřovali nějakého pacienta.

Případal mi podivně povědomý – ale odkud?

„No,“ zamyslel se, „tak před půl hodinou si tam brali kluka s rozbitou hlavou.“

„Aha,“ broukla jsem. „Díky.“

Teď jsem nemohla být ani našťvaná. Jestli tam někomu sešivali hlavu a ještě kontrolovali případný otřes mozku a bůhví co dalšího, nemohla to být práce na deset minut. Jen mě děsilo, kolik dalších pacientů stráví takovou dobu v ordinaci. Kdyby mě ta ruka nebolela jako čert, asi bych se už dávno zvedla.

„S čím sem jdete vy?“ zeptal se slušně, aby řeč nestála. Nejspíš už tu taky seděl pěknou dobu. „Zlomené zápěstí?“

„Jste věstec nebo tak něco?“ uculila jsem se a podívala se na ruku, zda to bylo tak jasné, nebo měl prostě dobrou trefu. Paži jsem měla až po dlaň schovanou v rukávu mikiny a ani jsem se za ni nedržela. Nedala jsem mu zkrátka žádná vodítka.

„Hádám, že to tak vypadá,“ pokrčil rameny. „Nejste náhodou Maya?“ Mile se usmál.

Pobledla jsem. Rozhodně lepší, než kdyby mě oslovil mým *původním* jménem, ale stejně: jak mohl vědět, kdo jsem?

Zamračila jsem se na něj a snažila se vymyslet co nejlepší otázku na to, odkud má tyhle informace nebo odkud zná mě, aniž bych vyzněla úplně paranoidně a vyděšeně. Než jsem však ze sebe stačila něco vysoukat, už pokračoval: „Omlouvám se, nechtěl jsem vás vyděsit. Syn mi říkal, že vezl spolužačku do nemocnice, tak jsem si to spojil.“

To bylo... kupodivu velmi dobré a neděsivé vysvětlení.

„Každopádně váš výraz beru jako souhlas,“ ušklíbl se a prohlédl si mě, aby zjistil, jak velké psychické škody na mně napáchal. Kdybych za sebou neměla tenhle úžasný půlrok, nejspíš bych se tomu smála, jenže já jsem namísto toho cítila srdce až v krku a snažila se uklidnit tím, že Jasonův otec určitě nebude někdo, kdo by šel po mně a mé matce.

„Jo, jsem Maya,“ nasucho jsem polkla a doufala, že v hovoru bude pokračovat on, protože mně hlasivky vypověděly službu.

„Doufám, že tu ruku budete mít v pohodě, jinak bych ho asi musel roztrhnout,“ zamumlal o něco vážněji a věnoval mi omluvný pohled.

Doteď jsem moc nevěřila, že by spolu mohli sdílet krev. Zdálo se mi, že si nebyli vůbec podobní, ovšem když se na mě zadíval, jasně jsem v jeho *promiň* výrazu poznala Jasonovy rysy. Nebo jeho v Jasonově. Nebo prostě jak to je.

„Určitě budu,“ řekla jsem, i když jsem začínala zvažovat, že se vloupu do nejbližší ordinace a vyházím všechny šuplíky, co v ní budou, zda v nich náhodou nebudou injekce s morfiem. „Plus za to nemůže, to já nekoukala pod nohy.“

Jasonův otec se zatvářil zmateně. „Já to pochopil tak, že do vás strčil. Je hrozně roztěkaný.“

Zakroutila jsem hlavou. „Ne, když jsem padala, stál už pod schody.“

„Alespoň, že tak.“

Krátce jsem kývla a zvažovala, zda něco dodávat, nebo raději ne. Přeci jen vykecávat s otcem kluka, který mě ani ne dvě hodiny zpět pozval na rande, asi není moc příjemné nikomu z nás. Což mi připomíná, že jsem se nějak zapomněla vyjádřit.

„Sakra,“ sykla jsem, když jsem si uvědomila, že bez odpovědi to nepůjde. Vážně se mi do toho ani trochu nechtělo.

„Prosím?“

„Ale nic, jen jsem na něco zapomněla,“ mávla jsem zdravou rukou a přemýšlela, jak Jasona co nejšetrněji odmítnout. Fráze o nepřipravenosti na vážný vztah se mi vytahovat nechtělo, přestože momentálně asi seděly nejvíc. Třeba by pak nabídl nevážný vztah... „Snad tu nebudeme trčet ještě o půlnoci.“

„To doufám,“ přitakal muž okamžitě. „Za čtyři hodiny se má náš dům proměnit v teenagerskou párty a já bych ho nerad nechal bez dozoru. I když Jas by z toho měl vážně radost.“

Stiskla jsem si kořen nosu. „A jo vlastně.“

Jak je možné, že mi ten mejdan úplně vypadl?

„Na to jste taky zapomněla, co?“ zeptal se mile.

Kývla jsem. „Úplně.“

„Myslím si, že po tomhle vám absenci nikdo nemůže vyčítat.“

„To asi ne, ale přijdu. Slíbila jsem to.“

„Alespoň se konečně zeptal,“ zasmál se a zkontroloval, zda mu rána stále krvácí.

Konečně? Takže to probíral i doma s tatškou? To snad ne.

„A co se stalo vám?“ Zkusila jsem se změnit téma. Teorie o pokusu o sebevraždu mě pustila, takže mě přemohla zvědavost, co prováděl. Nebo to bylo nudou.

„Zmrzačil jsem se při přípravách těch Jasových výmyslů,“ řekl přísně, ale jen naoko. Dobře jsem na něm poznala, že to hrál a téměř se nad tím rozesmál. „Pořezal jsem se o zbytky skleniček, které se odmítly stát součástí pyramidy.“

Obdivně jsem zvedla obočí. „Bude pyramida ze šampaňského? Jak to mají zbohatlíci ve filmech?“

„Z piva,“ opravil mě.

„To zní mnohem líp,“ souhlasně jsem přikývla. Proč taky pubertáky nalívat šampaňským, když si vystačí s levným pivem?

Odhrnula jsem si rukáv, abych se mohla podívat, zda alespoň nezačínám chytat nějakou pěknou barvu. Docela mě uklidnilo, když jsem spatřila namodralou kůži. Naraženina možná bolela víc než zlomenina, ale rozhodně byla praktičtější.

Konečně se otevřely dveře a do čekárny nakoukla sestřička. V letech, ale moc hezká.

Přelétla pacienty pohledem, načež se zastavila u mého souseda. Nechápatě se zamračila, ale hned nato se mile usmála a namířila si to rovnou k nám. K němu.

„Co tu proboha děláš?“ zeptala se ho a dlaní ukázala na obvaz. „Řekni mi alespoň, že tě někdo přepadl, protože takhle nešikovný nemůžeš být ani ty.“

Jasonův táta se široce usmál. „Hrdinně jsem zastavoval hořící vlak, co se řítil do strže, a tohle se dozvím?“

Pobaveně jsem se ušklíbla, načež jsem schytala od sestřičky nepřijemný pohled. „A copak se stalo vám?“ zeptala se naoko mile.

„Spadla jsem a asi mám něco se zápěstím,“ broukla jsem.

„Něco? Co něco?“

Stáhla jsem obočí k sobě. „Proto jsem tady. Abych to zjis-tila.“

„Jason se vyznamenal,“ uchechtl se jeho otec. Takže tohle byla manželka? To už by dávno věděla, že tu je. Sestra? Ex-manželka? Kamarádka?

Sestřička na něj mávla, ať jde do ordinace. „Alespoň se nevyznamenal o patro níž.“

„To už bych ho asi vážně přerazil,“ zamumlal, zvedl se a obrátil se ke mně. „Jindy bych se choval jako prvotřídní gentleman a pustil vás, zvláště když vás syn očekává, ale začínám se bát, aby mi zůstala alespoň nějaká krev.“

Upřímně jsem se usmála. „To je jasný. Hlavně ať to máte v pohodě.“

„Tak na viděnou za pár hodin, Mayo. Těšilo mě.“

„I mě, pane Armstrongu.“

Zvedl oči ke stropu. „Jamesi. Nesnáším to příjmení.“

PYRAMIDA
Z PIVA

„Mayo.“

Nikde jsem matku neviděla, ale slyšela jsem ji více než zřetelně. Zdálo se, že celý svět pohltila neproniknutelná tma, kde se její výkřiky staly tím jediným, co jsem byla schopna vnímat.

„Mayo!“

Ať už jsem běhala jako smyslů zbavená, ozývala se v odpověď, hledala v té černotě kdekoli, najít jsem ji nemohla. Měla jsem pocit, že jsem běhala hodiny z jedné strany ke druhé (pokud tahle nicota vůbec nějaký tvar měla). Sotva jsem popadala dech.

Kde jen mohla být?

„Mayo!“

Frustrovaně jsem se ošila. Co to mělo sakra znamenat?

„*Rebeko*, vzbud' se!“

Matka se mnou zatřásla tak zhurta, že jsem se konečně probrala. A zaječení mého pravého jména v tom určitě taky hrálo nemalou roli.

Vyděšeně se mi dívala do obličeje, a jakmile zjistila, že jsem přičetná, pustila má ramena a sedla si na gauč vedle mě. Léky proti bolesti a pozdní oběd mě očividně vyčerpaly natolik, že jsem to zalomila u televize. Setřela jsem si mokré vlasy ze zpoceného čela a zaklonila hlavu, abych mohla vydechnout.

Máma se na mě ustaraně podívala. „To, co vždycky?“

„Víceméně,“ potvrdila jsem. „Nejdřív tě škrtil, pak jsem nic neviděla, všude byla jen tma, slyšela jsem tě křičet, ale nikde jsem tě nemohla najít.“

„To jsem tě budila,“ zamumlala. „Asi se ti podle toho sen upravil.“

„Křičela jsem?“ zeptala jsem se.

Máma zakroutila hlavou. „Spíš jsi jen povídala a cukala sebou.“

„To není zrovna zlepšení.“ Jestli se těch hrozných nočních

můr nezavím, už nebudu moct vedle nikoho usnout, aniž bych ho k smrti neděšila.

„Možná bys měla zůstat doma,“ navrhla mi. „Nevím, jestli je nejlepší nápad, abys někam šla, zvlášť, když jsi skončila s ortézou.“

„Chci jít. Nemůžu se pořád schovávat, to bude akorát podezřelý.“

„Ne když musíš brát prášky na bolest kvůli úrazu,“ jela si dál svou.

„Prostě půjdu,“ utnula jsem počínající debatu. „Jsem dost rozumná, abych to nepřeháněla.“

Mamka kývla a já jsem dobře věděla, že to vzdala. Už mi účast rozmlouvat nebude.

„Tak by ses měla začít připravovat. Za hodinu tam máš být.“

To měla pravdu.

„Co si vůbec chceš vzít?“ Úplně obrátila. „Nějaké šaty? Ještě je teplo. Co ty zelené?“

„Ty jsi spíš do divadla,“ zauvažovala jsem.

„Ale prd. Alespoň ostatním holkám ukážeš, že jít na párty neznamená vypadat jako štetka.“

Kdyby viděla, v čem jsem na párty chodila ještě rok zpátky...

„Ale rovnou jako Keira Knightley z *Pokání*.“

Pokřčila rameny. „A jak jí zelená slušela.“

„Ještěže nejsou tak dlouhé,“ rezignovala jsem a šla šaty vyhrabat ze skříně.

Máma byla na šaty. Dokud do nich nutila mě, a ne sebe.

Jestli se na naši situaci dalo najít něco pozitivního, pro matku to bylo určité nařízení, že musím změnit styl. Gotikové přeci jen přitahují pozornost, a tak jsem se musela smířit s klasickou přelétavou módou, jako byly mom kalhoty nebo jiné než černá a tmavé barvy. Ani v jednom jsem se necítila

dobře, ale podle matky jsem nikdy nevypadala líp. I když to si myslí asi každý, kdo se nesmířil s tím, že se jeho potomek našel v subkultuře.

Šaty jsem položila na postel, a zatímco jsem si je měřila nesouhlasným pohledem, zvažovala jsem, nakolik bude divné, že si něco takového беру na teenagerský mejdlo, ještě k tomu v říjnu. Z toho mohla být skvělá výmluva, proč se nadít do obyčejných džínů a vytahané mikiny, ve které by nikdo nehledal holku, natož někoho z programu na ochranu svědků. Pokud by se ovšem má nová image nezakládala na vzhledu bezdomovce. Na druhou stranu, občas ta nejlepší schovka byla vážně všem na očích.

K večeru se kupodivu oteplilo a hezké šaty mi k začlenění mohly přeci jen pomoci. Sepnula jsem si vlasy a vlezla do sprchy. Jakmile jsem se vrátila vykoupaná, máma se celá hrnula mi je natočit. Proč ne? Dřepla jsem si ke stolu s holčičím zrcátkem, co nepříjemně poukazovalo na každou chybu ve tváři, a nechala ji, ať si vyhraje.

„Máš tak hezké vlasy,“ připomněla mi stejně jako pokaždé, když jsem si chtěla dobarvit odrostlou černou.

Přestala jsem ji hypnotizovat v odraze a rozhlédla se po téměř nezařízeném pokoji. „Měla bych si sem pověsit obraz.“

„Obraz?“ nechytala se mamka.

„Nebo nalepit tapetu,“ pokrčila jsem rameny, za což jsem byla okamžitě napomenuta, ať se nevrtím. „Nebo alespoň vymalovat, ať to vypadá, že tu někdo žije.“ Ne že bych poslední měsíce považovala za život, spíš přežívání. Možná právě proto to tu tak vypadalo. Nezařízeně... V pokoji jsem měla postel, u jejích nohou stůl a naproti skříň. Kromě tohoto nábytku mi společnost dělaly už jen hnědé dlaždice a holé stěny.

„Můžeme dojet něco vybrat,“ broukla máma nepřítomně a dala mi zvlněné vlasy na stranu.

„Líbil by se mi lustr, jako jsem měla u tebe doma v pokoji,“ přemýšlela jsem nahlas. Vlastně jsem pořád nechápala, proč jsem si ho nevzala s sebou, když jsem se odstěhovala. Možná aby ten pokoj zůstal *můj* a máma z něj neudělala kancelář nebo třeba erotickou mučírnu. Při té myšlence jsem se ušklíbla.

„Ne, ten ne!“ řekla rázně a ostře se nadechla.

Proč ne? Důvod jsem si uvědomila dost pozdě. Nemohla jsem se jí divit, že tu nechtěla osvětlení, jehož střepy se nějaký týpek pokusil podříznout její dceři krk.

„Tak nějakou velkou lampu tam do rohu,“ pokusila jsem se o změnu tématu a prsty si přejela po jizvách na levé dlani. Lepší ruka a tvář než krk, ale stejně to bylo dost blbé místo na řezné rány. Cítila jsem je i teď, měsíce po zahojení, a co bylo nejhorší, měla jsem je neustále na očích. Alespoň že ruka neztratila svou funkčnost.

Opatrně jsem se podívala na matčin obličej do odrazu zrcadla a snažila se zjistit, zda všechnu svou pozornost věnuje mým vlasům, nebo se stejně jako já vrací myšlenkami ke dni, který bychom obě z paměti nejraději vymazaly.

„Lampa by tu vypadala dobře,“ přitakala tiše. „Možná i nějaká knihovna a ušaté křeslo.“

Jo, jen kdyby všechny moje knihy nezůstaly na jiném kontinentu...

„Knihovna by byla fajn. Co třeba tady v rohu?“ ukázala jsem ke zdi naproti posteli a přemýšlela, zda seženeme takhle malou rohovou knihovničku. Přemýšlela... asi tak první dvě vteřiny. Pak jsem si uvědomila, že je mi to naprosto volné.

„Tak se o víkendů zajedeme podívat na nějaký nábytek,“ navrhla mamka a natočené vlasy mi přehodila dopředu na ramena. „Moc ti to sluší.“

Neochotně jsem se na sebe podívala do zrcadla. „A dokonce vypadám jako čtvrtáčka.“

„Děláš, jako kdyby ti bylo čtyřicet.“

Protáhla jsem obličej. „To by mě asi nezachránila ani mikina s duhou.“

Před Jasonovým domem jsem matčin nápad vzít si zelené šaty začala opět zpochybňovat. Hlavně potom, co se kolem mě prohnyly tak šestnáctileté holky jen v mini kraťasech a podprsence. Dobře, možná měly croptopy, ale ty zakrývaly tak málo, že by nakonec ta podprsenka asi byla i lepší.

Na okamžik jsem se cítila staře. Asi jsem své šaty přecenila a líp bych zapadla v roztrhaných kalhotách a upnutém tílku. Nebo v oblečení, ve kterém by si mě mohli splést s prostitutkou. Když jsem viděla svršky dalších slečen, začala jsem se bát, že je to účel.

Nenápadně jsem se přidala k hloučku, co čekal, než jim někdo otevře branku, jelikož zvonek v tomhle kraválu sotva mohl někdo slyšet. Když se nikdo neměl k tomu nás pustit dovnitř, jeden z kluků hbitě přešel plot a pozval nás na zahradu sám. Některé z tváří jsem matně poznávala. A nejen z našeho ročníku.

„Hele,“ zatáhl mě za ruku kluk, který přešel plot, „nejsi náhodou ta nová?“

Alespoň, že mě vzal za tu zdravou. Chytit mě za tu v ortěze, asi bych se všem vryla do paměti vážně rychle.

„Hele, náhodou jo,“ ušklíbla jsem se tak mile, jak jsem jen zvládla, a čekala, co z něj vypadne. Nebo si vystačí jen s touto informací?

„Mary, ne?“

„Maya,“ opravila jsem ho a na okamžik se zarazila nad tím, jak automaticky to ze mě vypadlo. Ani jsem o tom nemusela přemýšlet. Že bych si na to hrozné jméno začala konečně zvykat?

„Těsně vedle,“ uchechtl se a napřáhl ke mně ruku. „PJ. Třeták. Ty jsi v maturitním, ne?“

„Jo,“ přikývla jsem a PJe si prohlédla. Patřil mezi těch pár povědomých tváří, které jsem si stihla alespoň trochu zapamatovat, ale vůbec jsem netušila, zda jsem na něj narazila během pauz, nebo někde v okolí školy. Své spolužáky jsem si už trochu roztrídila, u některých dokonce znala i příjmení, ale ostatní studenty jsem mījela víceméně duchem nepřítomná.

PJ si mého prohlížení všiml a nervózně se ušklíbl: „Vypadáš, jako kdybys plánovala mou vraždu.“

„Kdo říká, že neplánuji?“ zeptala jsem se, ale během následujících vteřiny a půl se hraně zasmála. „S tímhle?“ Ukázala jsem na ortézu. „Asi těžko. Jen jsem přemýšlela, kde jsme se potkali. Přijdeš mi povědomý.“

Aby ne. Tihle vysocí osvalení kluci vypadali jeden jako druhý. Jako přes kopírák. Stačil by jen dres a mohla bych si ho splést s Jasonem.

„Možná na nějakém zápase?“

Trefa. Další nadšenec do basketbalu.

„Ještě jsem na žádném nebyla,“ broukla jsem, ale byla si jistá, že právě v dresu jsem ho už potkala. Možná právě proto jsem si ho pamatovala.

„Chyba!“ vytkl mi. „To bys měla přijít zítra. Každá kost, která nám fandí, zvětší naši šanci na úspěch.“

Nadzvedla jsem obočí. „Takže to děláš kvůli holkám?“

„Kvůli čemu jinému?“ zařval smíchy a sebral podstatně menšímu klukovi kelímek s pivem.

Nevím, vysoké? Sportu jako takovému? Týmu?

V tu chvíli se k němu přirítla slečna s panenkovským obličejem a já jsem hned věděla, že ke mně byl naprosto upřímný. Blondýnka mu okamžitě skočila kolem krku a vzhledem k tomu, jak důkladně si začali zkoumat mandle, jsem usoudila,

že PJ o mou přítomnost více nestojí. Nechala jsem ho tedy napospas jejím přifouknutým rtům a pokračovala dál do mraveniště přiopilých studentů Střední školy A. Turinga.

Lhala bych, kdybych tvrdila, že jsem svého rozhodnutí jít sem nelitovala. Minimálně jsem ho tedy s každým, kdo do mě jen po cestě do domu – kde jsem doufala, že potkám alespoň někoho trochu příčetného, s kým jsem už prohodila alespoň pár slov a navzájem si pamatujeme naše jména – strčil, přehodnocovala.

Propletla jsem se houfem lidí, kteří někomu – něčemu? – fandili tak urputně, že jsem v jejich řvu nerozeznala jediné slovo, a rozhodla se schovat uvnitř. Naivně jsem doufala, že tam bude méně lidí než venku. Když jsem tu vilu viděla, čekala bych, že se k takovému panství budou všichni chovat s úctou, ovšem, jen co jsem vešla, bylo mi jasné, že jsem se pořádně přepočítala. Co vůbec Jasonův otec dělal, že si mohli dovolit žít tady? Pokud ta sestřička z odpoledne byla Jasonova matka, musel být pan Armstrong přinejmenším drogový dealer, protože tohle se z platu sestry a čehokoli pod prodávání kokainu nedalo zaplatit. Drogový dealer... že bych zažívala *déjà vu*?

Hned od vchodových dveří vedlo z chodby schodiště do patra, jehož zábradlí bylo převázáno stuhou s nápisem VSTUP ZAKÁZÁN. Nedivila jsem se. V patře se pravděpodobně nacházely ložnice a to poslední, co nametení pubertáči potřebují, je možnost si pohodlně zasouložit. Bezťak se jich za tímhle účelem spousta později vypoří. Možná to nebyl tak špatný nápad.

Přestala jsem si prohlížet únikovou cestu do klidnější části domu a pokračovala chodbou až do místnosti, která pravděpodobně sloužila jako jídelna s obývánkem v jednom. Teď se z ní ovšem stal roj těch nejenergičtějších. Sedm lidí tančilo na stole, stejný počet se v rohu místnosti marně pokoušel

o nahrazení dýdžeje, dva kluci si dávali páku mezi poskakujícími chodidly na desce stolu, dva sourozenci – dle podobnosti v obličejích – se prali v kuchyňském koutu a další milion tři sta tisíc se tu strkal v pokusech o tanec, někoho sbalit nebo najít záchod. Kolikrát vše najednou. Kupodivu tu ale nebyl takový randál jako venku.

„Ahoj!“ Přiřítla se ke mně slečna, kterou jsem na sto procent viděla dnes prvně, objala mě kolem ramen a hned nato mi dala rychlou pusu na rty.

Překvapeně jsem zamrkala. Ona se zachechtala a došla stejně obdarovat další účastníky mejdanu.

Holky i kluky.

Otřela jsem si pusou. Táhl to z ní jako z bezdomovce na nádraží.

Zakroutila jsem hlavou. „Taky mě těšilo.“

Ale Jason stále nikde. Tak trochu jsem doufala i čekala, že se tu někde rychle potkáme a on mi tou masou lidí udělá průvodce. Všichni ho znali a on znal všechny. Zeptat se někoho? Ten nápad jsem zavrhla ve chvíli, kdy jsem na něj pomyslela. Domáhat se společnosti celebrity naší střední by bylo snad ještě ubožejší, než si tu sednout do kouta a chvíli počkat, abych se nevrátila domů moc brzy. Pomalu jsem to začala zvažovat. Zrovna když jsem říkala, že už jsem tu zbytečně dlouho, mě ze znuřeného postávání vytrhla pipka s růžovými dredy. *Vytrhla* jsem myslela doslova – už podruhé za jeden den jsem ležela rozplácá na podlaze. Mně to někdo prostě přál. Dle jejího výrazu nejspíš ona sama...

„Stojíš dost blbě,“ odfrkla si posměšně, ale namísto překročení a odchodu, které jsem čekala, mi podala ruku a pomohla mi se zvednout zpět na nohy.

„Tak díky, žeš mi pomohla změnit polohu,“ zabručela jsem a nabízenou pomoc přijala.

„Kdykoli,“ zazubila se. „Co packa? Dobrý? Neslítla jsi na ni nějak blbě?“

Zdravou rukou jsem mávla na znamení, ať to neřeší. Asi jsem ji dost špatně odhadla. „V pohodě.“

„Asi bych to měla vyměnit za vodu,“ koukla na skleničku s pivem a nacpala ji do rukou prvním, kdo prošel okolo, se slovy, že je jeho. To jsou dary. „Jestli dneska ještě někoho sejmu, budete na mě moci podat společnou žalobu.“

Uculila jsem se nad jejími myšlenkovými pochody. „Budu tě žalovat jen za sebe, na týmový akce nejsem.“

„Proto tu stojíš sama?“

Trefa.

„Na někoho čekám lomeno hledám,“ přiznala jsem.

Růžová se zmateně rozhlédla kolem sebe. „V tomhle bordelů? Hodně štěstí.“

„Proto můj otrávený výraz.“ Ukázala jsem prstem na svou tvář. Ta holka nebyla tak špatná, pokud zrovna nesrážela lidi k zemi.

„Mu napiš, ne?“

To vlastně nebyl vůbec špatný nápad, až na to, že jsem nevěřila, že by v tomhle ruchu kontroloval mobil.

„Nemám jeho číslo.“

Pravda.

Růžová na mě vyvalila oči. „K čemu číslo? Mu prostě napiš na Fejs nebo Instáč.“

Taky pravda. Už jsem se neměla na co vymlouvat, a tak jsem si vyhrnula šaty na boku, abych si mohla vyndat telefon z kraťasů a Jasonovi oznámit, že jsem se i přes své zranění uráčila přijít. Snad to nebude působit tak moc jako dolejšání, jak to působilo na mě.

„Koho vůbec hledáš? Třeba jsem ho potkala,“ vyprsila se a přeměřila si mě pohledem.

Třeba jo.

Už jsem se nadechovala k odpovědi, když mě obešla, jako bychom se spolu vůbec nebavily, a vyhrkla: „Jé, pane doktore! Dobrý den!“

Nechápavě jsem se zamračila a podívala se, kam uháněla. Doktor? A tady? Že by to nějaký jí sražený nerozchodil tak dobře jako já?

Trvalo mi docela dlouho, než jsem si uvědomila, že vůbec nemám hledat osobu v nemocničním úboru, ale muže oblečeného v civilu, se kterým jsem odpoledne klábosila v čekárně.

Takže Jasonův otec je doktor, jo? To by tuhle vilu vysvětlovalo jen částečně. Plastický chirurg? Onkolog? Vážený chirurg specializující se na to, co ostatní nezvládnou? Právník? Neurochirurg? Při představě Jasonova otce jako Stephena Strange jsem se uchechtla.

„Dobrý den, Lily,“ pozdravil Růžovou na oplátku a udělal od ní dva kroky vzad, „jak se máte?“

Budto se k němu chovala příliš přátelsky, nebo měl strach, že taky skončí na podlaze. Možná oboje.

Růžová... totiž Lily pohodila dredy a široce se usmála. „Dobře. Super párty, přidáte se?“

Pobaveně jsem zakroutila hlavou.

Pan Armstrong se zasmál. „Určitě ne.“

„Škoda.“

„Pochybuji, ještě by se za mě Jason musel stydět. Hned zmizím. Bavte se,“ odbyl ji a protáhl se kolem ní ke kuchyňské lince, kde se sourozenci už domlátili a on měl tak volný přístup k lednici. S povzdechem ji otevřel, chvíli se v ní přehraboval a nakonec vytáhl fíkový džus a nalil ho do sebe rovnou z krabice. Opřel se o linku, načež se opatrně rozhlédl po místnosti. Pravděpodobně přemýšlel, jaká z toho zůstane spoušť. No, jak jsem to tu pozorovala, jistou představu jsem měla. Pyramida

z piva nevydržela ani do mého příchodu a upřímně jsem doufala, že na úklid téhle katastrofy nezůstane sám.

Podíval se mým směrem. Zřejmě jsem na něj koukala dost dlouho a netaktně. Vykouzlila jsem na tváři úsměv namísto pozdravu a nevěděla, zda chci, aby se se mnou dal do řeči, nebo se stejně rozpačitě uculil a nechal mě samotnou čekat, zda se objeví dřív Jason, nebo konec mých nervů. Vzhledem k tomu, že se za mnou vydal, musela jsem nervy ještě chvíli krotit.

„Takže jste nakonec dorazila,“ řekl na uvítanou. „Jas bude mít radost.“

„Zatím jsem na něj nenarazila,“ přiznala jsem, ale bez nejmenší špetky nevrlosti.

Pan Armstrong se povzdechl. „Vsadím barák, že je zaneprázdněn stojkovými panáky.“

„Náročná aktivita.“

Ani jsem nelhala. Udělat stojku byl výkon sám o sobě a zvládat při tom ještě do sebe klopit panáky bylo minimálně obdivuhodné.

„Hlavně na úklid,“ zakroutil hlavou a zadíval se na mě. „Šaty? V říjnu?“

„Co by ne? Nejspíš jsem stejně oblečená víc než ostatní holky dohromady.“

„To asi ano,“ přitakal lehce pobouřeně.

„Navíc mi ladí s ortézou,“ pokusila jsem se o zlehčení a ukázala na ni jako na největší trofej.

Neladila, ale za zkoušku to stálo.

„A co ruka?“ zajímal se a zdálo se, že upřímně.

„Jen naraženina. Za týden mi to sundají. Možná dřív. Záleží, kdy mě to naštve do nepřítetnosti,“ pokrčila jsem rameny a zadívala se na tu hrůzu, co mi bránila snad ve všem. Od psaní po úplně základní činnost na záchodě. „Co vaše ruka? Zbyla vám nějaká krev?“

„Cítím se, jako kdyby ne,“ pousmál se a ukázal mi obvázané zápěstí. Úplní kámoši, když si takhle porovnáváme zranění, problesklo mi hlavou. „Sedm stehů. Byl jsem celé ordinaci pro smích.“

„Stane se,“ pokrčila jsem rameny, „příště zase budete pomáhat vy.“

Nechápavě se na mě podíval.

„Ta... s růžovou hlavou vám řekla ‚doktore‘, tak jsem myslela –“ Ani jsem svou obhajobu nedokončila, jelikož mě přerušil. „Jo tak,“ zasmál se. „Doktorský titul sice mám, ale určitě mě nikdo nepustí k otevřeným ranám. Jsem psychiatr. Hrabu se lidem v myšlenkách, ne ve střevech.“

„Aha,“ zarazila jsem se, „to se omlouvám.“ Ale už jsem alespoň věděla, proč mi byl povědomý – při projíždění webovek města jsem narazila na jeho reklamu s fotkou.

„Není vůbec proč.“ Mávl rukou a nabídl mi džus. Zřejmě předpokládal, že stejně jako on nebudu pít na léky proti bolesti. Stále jsem své rozhodnutí přehodnocovala. Oba jsme sebou trhli, když jednomu klukovi vypadla z ruky sklenice a roztříštila se o zem. Pan Armstrong se unaveně podíval ke stropu. „To mám za to, že jsem hodný otec.“

Ani nevím, zda to myslel vážně, nebo mě tím chtěl jen pobavit. Rozhodně bych s ním souhlasila. Zнала jsem ho sotva pár hodin, ale očividně by Jasonovi snesl modré z nebe, kdyby mohl. Už jen fakt, že připravoval pyramidu z piva, byl obdivuhodný.

„Nebo za to, že jim nevěříte a došel jste si je zkontrolovat,“ popíchla jsem ho a hned si vynadala. *Nás*, měla jsem říct *nás*. Patřím mezi ně.

„Nešel,“ přel se hned. „Jen jsem posbíral odvalu dojít se napít. Ale když to tu vidím, měl jsem raději umřít na dehydrataci.“

„Nemáte nahoře koupelnu?“ podívala jsem se.

Kývl. Chvíli se na mě díval, a když mu došlo, kam tím mířím, zvedl ruce, jako kdyby se vzdával. „Dobře, šel jsem obhlédnout škody. Přistižen.“

Křivě jsem se usmála. V tu chvíli se na mě zaraženě podíval. Zamračila jsem se nepochopením a už se nadechovala, že se zeptám, co se mu nezdá, ale předběhl mě a sám mi položil otázku: „Váš život fakt nešetří, co?“ Ukázal na svou tvář a dal mi tak najevo, že ho zaujala má jizva pod levým okem. „Kde jste to sebrala? Vy jste samý úraz.“

Dá se pokus o vraždu nazvat úrazem?

Nejspíš ne.

Přejela jsem si po tváři bříšky prstů, jako kdybych se chtěla přesvědčit, že tam to hnusně lesklé místo vážně je.

„Musíme si domluvit odpovědi na některé otázky,“ řekla mi pracovnice programu a odsunula se od stolu, načež se s ní kancelářské křeslo zatočilo. „Lidi jsou zvědaví, vždycky nějaké budou mít.“

„Pošlu je někam,“ štěkla jsem a snažila se nemyslet na stehy v dlani. Neuvěřitelně mě vytáčely a měla jsem co dělat, abych se nepokoušela si je vytahovat.

„Dřív nebo později se ve vašem životě najdou lidi, se kterými budete sdílet minulost – i když ne opravdovou. Musíte mít proto vymyšlenou historku.“

Ošila jsem se. „Nevidím důvod se někomu svěřovat.“

Paní si povzdechla. „Mayo, časem zapadnete. Najdete si přátele, partnera, budete mít rodinu. Někdo se zeptá. Něčeho si všimne. A vy budete potřebovat odpovědi,“ řekla mi. „Když žádné mít nebudete, bude vám to při nejmenším kazit vztahy.“

Mlčky jsem pokrčila rameny. V tu chvíli jsem měla nějaké vztahy někde.

„Doporučuji nějakou silniční nehodu. Vysvětluje jizvy i traumata. Zvlášť, když jste při ní ztratila někoho blízkého. Přítel, kamaráda...“

„Otce,“ broukla jsem.

„Nebo,“ neochotně kývla. „Dáme spolu nějaký příběh dohromady, ať máte něco v rukávu, když se bude někdo ptát. Taková tragédie je dobrý důvod pro to začít život znova někde jinde a vysvětluje vše, co potřebujeme. A nikdo to většinou už nechce víc rozebírat.“

„Fajn.“

Podívala jsem se na pana Armstronga a přemýšlela, jak dlouho jsem mlčela. Nenaléhal na odpověď, jen mě pozoroval. Přišlo mi, že jsem v jeho očích zahlédla starost. Po traumatizující nehodě bych na takové výpadky jistě měla právo.

Zhluboka jsem se nadechla a nuceně se usmála tak, aby okamžitě poznal, že nejde o upřímný úsměv. „Bouračka. S přítelem jsme se vysekali na motorce.“

To šlo kupodivu až příliš snadno. A k překvapení mé samotné jsem nepoužila verzi s otcem.

„Tak ještě že to neskončilo hůř,“ zamumlal tiše.

Začala jsem obličejové svaly. „On to nepřežil.“

Nevím, zda by to oběť dopravní nehody takhle vyblila, ale já jsem mu to chtěla vysvětlit, aby pochopil můj výpadek a pokud možno se víc neptal.

Soucítě se na mě podíval. „To mě mrzí.“

Přikývla jsem. „Mě taky.“

Pan Armstrong se rozpačitě ošil. „Naznačím Jasonovi, aby

na vás tolik netlačil. Plně chápu, že tohle člověk potřebuje vstřebat a vzít si na smíření čas.“

„To je dobrý,“ zalahala jsem, abych vypadala nad věcí. „To přestěhování dost pomohlo.“

Nepřehnal jsem to s tím optimismem?

„Tak snad už to bude jen lepší,“ popřál mi.

„Bude,“ řekla jsem přesvědčeně, i když jsem si tím zrovna jistá nebyla. „Jsem velká holka, něco už zvládnu.“

Upřímně se usmál. „To mě vlastně přivádí k jedné netaktní otázce – jestli tedy mohu?“

„Povídejte,“ vyzvala jsem ho a zvědavě nadzvedla obočí.

„Možná už mám zkaženou představu o teenagerkách...“ ukázal dlaní kolem sebe, „*tímhle*, ale vy mi připadáte starší. Minimálně mentálně. Kolik vám je, Mayo?“

„Dvacet–“ tři. „... skoro.“

Zaboha jsem si nemohla vzpomenout, jestli mám v občan-
ce napsáno prvního desátý, nebo desátého první. Alespoň da-
tum narození mi mohli nechat stejné...

„Pak jsem rád, že má můj syn dobrý vkus. Není nad to, když má holka v hlavě mozek, a ne třpytky,“ zasmál se a zadíval se mi přes rameno. „My o vlku...“

A vlk se k nám řítí s pivem v ruce.

„Kdyby na vás tlačil, stačí slovo a já mu přistřihnu perutě,“ špitl s úsměvem mým směrem. „Myslí to dobře, ale je prostě hrr. Užijte si večer.“

Než jsem stačila cokoli říct, byl pryč. Jason se na mě nadšeně usmál a chvíli to vypadalo, že skončím ve vřelém objetí. Jen to ne, prosím.

„Všude jsem tě hledal,“ vychrlil ze sebe. „Už jsem měl strach, že nakonec nepřijdeš. I když bych to chápal – co ruka? Nebolí?“

„V pohodě,“ usmála jsem se, a dokonce i upřímně. Jeho srdečnost byla omamná.

„A co? Bavíš se? Když tedy pominu rozhovory s tátou, za to se omlouvám.“ Nervózně si prohrábl vlasy.

„V pohodě.“ Mávla jsem rukou. „A jo, je to tu skvělý.“
Nebylo těch lží už dost?

CHARÓN

„Mayo, co tahle?“ zavolala na mě máma a ukázala na světlou knihovnu. Sice nebyla rohová, jaká by se mi do ložnice líbila, ale vypadala hezky.

„Je fajn,“ broukla jsem a podívala se na rozměry na letáku vedle ní. „Vešla by se jen tak tak.“

V sobotu, hned po basketbalovém zápase, na který mě více než Jason donutila jít máma, jsme se vydaly nakupovat nábytek, abychom konečně trochu zabydlely náš nový dům.

Máma nadšeně přecházela od sekce k sekci a potřebovala všechno, co její bystré oči zahlédly. Když to tak vidím, měla realitce říct, že potřebuje nafukovací dům, problesklo mi hlavou. Vzpomněla jsem si na pana Walkera, jak nám tenhle dům vychvaloval, že je dost prostorný, skvěle situovaný a vejde se do něj všechno, co budeme potřebovat. To by měl pravdu, kdyby všechno, co budeme potřebovat, nebylo opravdu *všechno*.

„Tahle komoda by šla k tobě do koupelny,“ řekla a zatahala mě za rukáv, když zjistila, že jsem skříňce nevěnovala takovou pozornost, jakou si zasloužila.

„Je pěkná,“ broukla jsem a rozhlédla se, zda nenajdu nějakou jinou, která by do koupelny pasovala, abych vypadala taky trochu zapáleně v honbě za novým nábytkem. „Tahle taky,“ ukázala jsem na podobnou, jen širší.

Máma si zapsala její číslo s tím, že ji vezme, a přeměřila si mě pohledem. „V kolik ses vůbec vrátila? Byla jsi tichá, vůbec jsem nevěděla, že jsi přišla.“

Než jsem začala křičet ze spaní...

„Ještě včera. Slíbila jsem, že se ukážu, tak jsem se ukázala a pak vypadla. Moc uječených lidí na můj vkus.“

„Doprovodil tě alespoň ten kluk?“ zeptala se přísně.

„Jo.“

Ne. Ani jsem se nerozloučila.

Když za ním přišel PJ s dalšími kluky z týmu, a dokonce

i nějakými, kteří naši školu už rozhodně nenavštěvovali, rozhodla jsem se to vzdát. Vydržela jsem tam téměř tři hodiny a na to, že jsem tam znala čtyři lidi – včetně těch, co jsem poznala až na párty – jsem to pokládala za úspěch. Akorát jsem se netěšila, až to budu muset před Jasonem obhajovat. Na zápase jsme na sebe kromě rozpačitého pozdravu a zamávání při odchodu neměli čas, takže se to přesunulo na pondělí. Máma by sice ochotně čekala, než bychom docukrovali, a dost možná by ho ještě pozvala, ať se u nás někdy staví, ale já jsem na rozhovory s ním neměla ani pomyslení.

„To je dobře.“

Hodila jsem do nákupního košíku lampičku na skřípeč a zvažovala, zda nám ještě zůstalo tolik peněz ze základu do začátku, abychom mohly takhle rozhazovat. Mámě sice sehnali docela dobře placenou práci, ale určitě ne tolik, aby mohla vykoupit celou Ikeu. Třeba si její nová zaměstnavatelka konečně uvědomila, že mámu práce mezi parfémy vůbec nebaví. Jako někdo, kdo posledních patnáct let dělal kamionáka, není vůbec zvyklá na pipiny s nosem nahoru. Možná ji nadřícená propustila s tučným odstupným. Ne, to už by mi to doma celá vysmátá povyprávěla.

„Jo, hodný kluk. Co v práci?“ zeptala jsem se rovnou a ukončila tak téma *můj nový kluk*. Beztak se během následujících chvílí znovu otevře.

Máma z něj byla nadšená. Přestože mé první lásky prožívala pomalu na antidepresivech, po stěhování mi neustále předhazovala, že bych si měla někoho najít. Jako kdyby náš nový život stál na nějakém chlapovi...

Na druhou stranu, náš starý život jeden chlap zničil, takže na tom možná něco bylo.

„Jak to, že je nová Beyoncé vyprodaná?!“ zakvílela. Pravděpodobně předstírala nějaký typ zákaznic. „Podle e-shopu ji

tu máte. Já sem jela přes celé město! ... Jestli si nenajdu jinou práci, asi mi přeskočí.“

„Asi bych po ní novou Beyoncé hodila.“

„Kdybychom ji měli skladem, už by se stalo,“ zasmála se máma a já jsem s potěšením sledovala, že se usmála konečně upřímně. „Co nějaký ten obraz?“ zeptala se a namířila si to k dekoracím.

„Na stránkách měli tukana, ten se mi líbil,“ zmínila jsem a rozhlédla se, zda tu někde nebude.

Když jsem večer přišla domů a nemohla usnout, prošla jsem si několik stránek katalogu nejprodávanějšího zboží za tento měsíc a obraz s tukanem se mi opravdu zalíbil. Že bych se vracela do starých kolejí, když noci trávím scrollováním na telefonu?

„Proč tukana?“

„Proč ne?“

„To je fakt,“ pokrčila rameny. „Když to nebudou ty démoni nebo co to bylo, jak jsi měla na plakátech v pokoji, když jsi chodila na střední, tak je mi to asi jedno.“

Nadzvedla jsem obočí. „Myslíš Hellbound?“

Máma se na mě nechápavě podívala. „Cože to?“

„Tu punkovou skupinu,“ zakoulela jsem očima. Na střední – na té první – jsem neposlouchala snad nic jiného a ano, celý pokoj jsem si vyzdobila jejich plakáty. Nenapadalo mě, co jiného by mohla myslet.

Zlatých šestnáct...

„Já myslela, že to měly být nějaké postavy z podsvětí.“

Ne, to je styl. Ale asi jsem se nemohla divit, když jsem nosila černou rtěnku, což se dalo pokládat sotva za začátek gotiky, říkala mi, že vypadám jako Charón. Nakonec mě v tom její slova asi jen o to víc utvrdila.

„Ne.“

„Aha. No, já bych z toho každopádně měla zlé sny, takže obrazy jo, ale nějaké, které mi v noci nepřivodí infarkt.“

„Jestli budu mít zlé sny, tak určitě ne z výzdoby domu,“ uchechtla jsem se suše.

Máma po mně vrhla našťvaný pohled. „Můžeme se podívat po nějakém psychologovi,“ navrhl a prohrábla si vlasy, aby si mohla udělat culík.

„Jo, to asi spíš ne,“ zabručela jsem a dalo mi vážně zabrat, abych se jí nevysmála. Povídat psychologovi o svých problémech? O kterých? Těch opravdových nebo těch, které jsem dala dohromady s programem na ochranu svědků? „Ale Jasonův táta je psychiatr, tak třeba by mi napsal nějaký prášky na spaní.“ Mrkla jsem na ni. „Když už v podstatě patřím do rodiny.“

„Žádný prášky,“ rozkázala. „To ten problém utlumí, ale neřeší.“

„Myslím, že pan Armstrong by s tebou nesouhlasil.“

„Já neříkám, že nemohou pomoci,“ bránila se a zahleděla se na další komodu. „Podle mě je akorát k ničemu tlumit problém prášky než ho řešit. Máš pocit, že bez antidepresiv nemůžeš fungovat?“

Občas.

„Ne.“

„Tak vidíš,“ mlaskla, „když budou nutná, tak budou, ale fakt bych si s nimi nezasírala tělo, dokud to jde řešit jinak.“

Pobaveně jsem se na ni podívala. „A co mám říct tomu psychologovi?“ Ztišila jsem hlas. „Dřepnu si do křesla, hodím nohu přes nohu, povím mu, že se nás nějaký magoři kvůli tátovi pokusili zabít, že si to nepamatuju, ale paradoxně o tom mám noční můry, a pak dodám: Ale nikomu ani muk, je to děsně tajný.“

„Re–Mayo!“ utrhla se na mě. Že by se přereky opět vracely?

„Ano?“ zeptala jsem se drze. „Měla bych to snad formulovat jinak?“

„Přestaň si z toho dělat srandu.“

„Já si z toho srandu nedělám. Mně jen přijde absurdní chodit k psychologovi, když k němu nemůžu být upřímná, což je základ.“

„Tak budeš prostě mluvit o té nehodě v autě.“

„Na motorce...“

„Na motorce,“ opravila se zakroutila hlavou nad tím, jak jí to vypadlo. „Nechci říkat, že je jedno, jestli se stalo to, anebo to, ale princip je stejný. Ty se mu svěříš s problémem, že si bouračku nepamatuješ, ale zdá se ti o ní. Že ti umřel přítel a chceš s tím pomoci.“

Promnula jsem si obličej. „A on udělá abrakadabra a dá mi univerzální recept na noční můry.“

Měla jsem pocit, že vůbec nechápala, o čem sezení u psychologa jsou.

„Ne, ale třeba ti poradí, jak se přes to dostat, smířit se s tím...“

„Jsem smířená.“

„Ne, nejsi. Ty to potlačuješ,“ odporovala mi máma.

„Dobře, jak myslíš. Mám ale takový pocit, že se s tím nemůžu smířit, dokud si nevzpomenu,“ zamumlala jsem.

„To bych ti nepřála. — Armstrong jsi říkala?“

Ještě než jsme vylezly z obchodu, už měla prošmejděné jeho stránky, vzdělání i fotky. Jaká shoda náhod, že se zabýval i psychoterapiemi... Tohle byl snad zlý sen.

„Sympaťák,“ řekla a ukázala mi jeho fotku na displeji telefonu, když jsme stály ve frontě u kas.

„Já vím, už jsem ho potkala.“

„A?“

Zatvářila jsem se tak neutrálně, jak to jen šlo. „V pohodě chlap.“

„Doufám, že je jeho syn taky takový fešák,“ uculila se do mobilu a spiklenecky na mě mrkla. „Tak já mu v pondělí zavolám a domluví sezení.“

„Ne!“ vyhrkla jsem. „Ani náhodou.“

„Proč ne?“

Zakroutila jsem hlavou. „Protože je to táta kluka, který se mi líbí?“ Nelíbil, ale to máma nemusela vědět. „Nepřijde ti ani trochu divný, že bych se měla svěřovat zrovna jemu?“

„Ani trochu.“

Paráda.

V neděli jsem se – hlavně tedy na mámin popud a v naději, že mi pak dá pokoj – odhodlala napsat Jasonovi, zda by nezašel ven. Nezáleželo mi kam, hlavně vypadnout z domu. Možná s ním ještě prohodit pár slov, než máma zavolá jeho otci a vše bude v troskách. Její rozhodnutí jsem jí nevymluvila, a tak jsem se chtěla alespoň pokusit si pojistit, že se po tomhle to málo, co jsem tu měla, totálně nerozsype. Kdyby ona dělala psychologa, svého přítele bych k ní nepustila ani na minutu. Jason se mi sice nijak romanticky nelíbil, ale čas se s ním trávil k mému překvapení dobře. Třeba to jen chtělo chvíli počkat. Tak jako tak jsem to nehodlala zničit svěřováním se jeho otci.

Jason mě přišel vyzvednout jako pravý gentleman. Zazvonil, a když jsem mu otevřela s tím, že pádíme pryč, zeptal se, zda se nemá představit mým rodičům. Sakra, pan Armstrong ho vychoval vážně dobře.

„Myslím, že to máma zvládne i bez toho,“ popohnala jsem ho pryč. Beztak se schovávala za záclonou a sledovala každý jeho pohyb.

Pokrčil rameny. „Tak dobře, já tak trochu čekal, že budu muset odkývat instrukce, kdy nejpозději tě musím vrátit.“

Neubráníla jsem se úsměvu. „To dělají jen přísní tatíci ve filmech.“

„Ne,“ přel se, „už jsem si tím párkrát prošel.“

My jsme se přestěhovaly do jiného vesmíru? Století minimálně.

„Tak doufám, že na tebe alespoň vytáhli vzduchovku.“

„Jednou skoro jo,“ zazubil se. „Vyzvedával jsem takhle holku na oslavu konce základky. Otevřela mi její máma. Docela mužatka, samá levná tetování, sotva se jí ramena vešla do dveří. Tak mi povídá, že Amber bude na devátou doma, a jestli ne... radši jsem slíbil, že bude. Ta ženská vypadala jako buldok v lidském těle.“

Zakoulela jsem očima. „Tak to chápu.“

„A co že jsi se včera tak vypářila?“ položil otázku, na kterou jsem doufala, že nebudu muset odpovídat. „Tamhle zatočíme,“ upozornil mě a ukázal mezi domy.

„Jdeme pěšky?“

„Jo, je hezky, tak jsem si říkal, proč se neprojit. Vadí?“

Zakroutila jsem hlavou. „Ani v nejmenším.“

Jason se mile usmál, ale k dalším slovům se neměl, takže jsem usoudila, že čeká na odpověď ohledně mého předvčerejšího zmizení.

„Byla jsem docela unavená. Dostala jsem nějaké prášky proti bolesti, moc nezabraly, ale chtělo se mi po nich hrozně spát. Tys tam pak měl lidi, tak jsem ti to nechtěla kazit.“

Díky bohu, že za ním přišli, jinak bych se neměla na co vymluvit.

„To byli absolventi z minulého roku, kteří s námi dřív hráli,“ vysvětlil. „Jen se stavili a hned zase mazali, určitě bys nic nekazila.“

Omluvně jsem se usmála a doufala, že mu můj výraz bude stačit. Pokud se mi ho povedlo udělat alespoň trochu uvěřitelně.

„Ale chápu, že jsi chtěla mít klid, když tě bolela ta ruka.“
To vlastně nebyla ani lež. Bolela dost protivně.

„Díky.“

„Rozloučit ses ale mohla,“ vytkl mi se smíchem. „Jsem tě pak hledal a přemýšlel, kam ses poděla.“

Naštěstí jsme mé náhlé zmizení už více nerozebírali a pomalu se vydali do centra.

Jason mi prozradil, že celé dopoledne trénoval basket s prcky, jimž vede kroužek spolu s několika dalšími lidmi. Od rána tudíž nejedl, takže by rád něco spořádal. Měl ten kluk vůbec nějakou chybu? Vyprávěl mi, jak se k trénování dostal a že mu to kromě jiného docela pomůže s přihláškou na vysokou a že trénuje vnuka ředitele Poeovky, Elliota, který je neskutečný talent. Stačilo mi ho chvilku poslouchat, abych věděla, že ho to neuvěřitelně naplňuje. Já jsem zatím na děti měla pořád stejný názor – nemohla jsem je vystát.

„Tak pak může nastoupit do týmu a Turingovka bude mít silnou konkurenci.“

Jason se zasmál. „Nebude. Poeovka žádný sportovní týmy nemá.“

Trpělivě mi pověděl, jak to tu ve městě, mezi lidmi i na škole chodí. Zkusil se taky zeptat, co mě a mámu vedlo k tomu se sem přestěhovat, ale nevyzvídal, když jsem mu sdělila, že jsme po nehodě potřebovaly změnit prostředí.

„A co táta?“ zeptal se s upřímným zájmem a nasměroval mě, kudy jít.

Poměrně slavný spisovatel. Sem tam dokonce najdeš jeho knihy v povinné četbě. Nepsal vůbec zle. Až na tu poslední knížku. Proč ten minulý čas? Protože je mrtvý. Nejspíš. Minimálně nezvěstný. Úspěch mu až moc stoupl do hlavy a zadlužil se u špatných lidí. Nikdo nepředpokládal, že by mohl žít, když si došli pro mě a mámu. Plus byl už předtím měsíce nezvěstný.

Alespoň že s námi nežil. Za tohle bych ho nesnášela ještě víc než teď.

Pokud to vůbec šlo.

„Žádného nemám,“ řekla jsem. Ani jsem nečekala, že budu znít tak v pohodě. Rozhodně jsem si to poslední měsíce přála. Abychom ho nikdy nepoznaly a on nepoznal nás.

„To mě mrzí,“ mínil se soucitě.

„Mě ne.“ Vážně ne. „Ne každý má fajn tátu jako ty, takže lepší nemít žádného, než nějakého kretěna.“

Jason se zasmál. „To asi jo. Jen doufám, že ti v pátek nevymluvil díru do hlavy.“

„Ne,“ uklidňovala jsem ho, „proběhly jen zdvořilostní fráze. Potkali jsme se předtím v nemocnici, tak se ptal, zda jsi mě zmrzačil jen trochu, nebo budu mít trvalé následky.“

„Já vím, říkal mi to. Taky mi pověděl, jak tě vyděsil, když uhodl, že jsi Maya.“

To tedy vyděsil. Teď to ale zahrát co nejlépe...

„A divíš se?“ Ze randy jsem do něj strčila ramenem, abych nepůsobila tak odtazitě. „Málem jsem volala na policii, že mám stalkera.“

„To jsi měla. Rád bych za něj skládal kauci,“ zašklebil se. „Dva roky zpět mě chytili, když jsem se nechal kamarádem ukecat, že vyzdobíme fasádu domu jednoho blbečka, jenže on si nás všiml a zavolal na nás poldy.“

Aha, takže zase tolik dokonalý nebyl. Ale kdo na střední trochu nevyváděl?

„Vyslechl jsem si od něj, jak jsem ho zklamal a takový ty kecy, a prý mi to neodpustí, dokud ho taky nezavřou. Takže jestli tě ještě někdy vyděsí, volej, jen volej!“

„Budu si to pamatovat,“ slíbila jsem. „Já s kamarádem takhle v druháku vypustila žáby na pitvání. Naše učitelka biologie byla docela sadistka, takže tam na nás čekaly živé.“

„Není to ilegální?“ zamračil se. „Naštěstí tady se bere jen teorie, žádné pitvání.“

„Netuším,“ zacukala jsem rameny, „každopádně, než se ta fúrie vrátila z oběda, žáby už vesele skákaly po chodbách. Netřeba dodávat, že jsme ten den nic nepitvali.“

Jason se uculil. „Hádám, že učitelka by nejradši rozřízla vás dva, co?“

Povyššeně jsem si ometla pomyslná smítka z ramenou. „Nikdy nezjistili, kdo to udělal.“

Kupodivu mi chybělo docela dost lidí, ať už z rodiny nebo z kruhu přátel, ovšem můj kamarád Daniel vydal za ně za všechny. Už jsem nezvažovala, že bych se ho pokusila kontaktovat, ovšem v prvních týdnech jsem nemyslela snad na nic jiného. Když pominu důvod, proč naše odloučení vůbec muselo proběhnout. V jednu chvíli jsem byla dokonce pevně rozhodnutá, že mu zavolám přes video, všechno vysvětlím, ale aniž bych to kdy vyslovila nahlas, z programu mě upozornili, že něco takového je zakázané. Plus měli pravdu: kdyby se něco podělalo, zatáhla bych do toho i jeho a to bylo to poslední, co jsem chtěla.

„Chybí ti, vid?“ zeptal se při pohledu na můj zadumaný obličej.

Upřímně jsem kývla a pak se oklepala, jako kdybych ze sebe smutek mohla setřást.

„A jste v kontaktu?“

„Ne.“ Říkat opak nemělo cenu. „Vždyť to znáš, vztahy ochladnou, a čím dýl se nevidíme, tím méně si potřebujeme psát.“

Zapřemýšlela jsem, zda mi třeba nepíše na ten starý profil. Slyšela jsem, že to lidi občas dělají, pokud si chtějí s mrtvým „pokecat“. Dala bych všechno za to, abych si takové zprávy mohla přečíst, jenže to bylo přesně tak nemožné, jak snadně to

znělo. Nerozumím tomu, proč by měl být profil mrtvého člověka aktivní. Být já na opačné straně, asi by mi z toho hráblo.

„Každopádně,“ rozhodla jsem se změnit téma, protože tohle na mě bylo moc pochmurné. Zvláště teď. „Vaši taky nejsou spolu, co?“

Jason zakroutil hlavou. „Momentálně ne.“

Zvědavě jsem se na něj obrátila. „Momentálně?“

„Jo,“ potvrdil. „Jsou rozvedení čtyři nebo pět let – pět, ještě jsem nechodil na střední – a půlku z té doby byli stejně spolu. Sotva půl roku po rozvodu se k sobě vrátili. Vydrželo jim to necelé dva roky a pak šli zase od sebe. Tři měsíce zpět jim zase skončilo zamilované období, takže hádám, že do dalšího mají pár měsíců čas.“

„Třeba spolu skončí, jen si to museli uvědomit,“ přemýšlela jsem.

„Pochybuji,“ řekl bez špetky zájmu. „To už by se dávno stalo. Navíc o to bůhví jak nestojím. Táta je šťastnější bez ní a mamka je nejspokojenější sama, když si může dělat, co chce.“

Očividně velmi mateřský typ.

„Ale myslím, že táta doufá, že se k sobě zase vrátí.“

„Máma dělá v nemocnici?“ zeptala jsem se, když jsem si vzpomněla na blondýnku, se kterou se dal pan Armstrong do řeči.

Jason kývl. „Musím si dávat pozor, náhodou v mé společnosti zakopneš a ještě poznáš zbytek mé rodiny.“

Rozesmál mě. „A na tom je něco špatného?“

„Jo. Chci, aby sis na mě udělala názor sama, a ne, že ti budou všichni vyprávět, jaký jsem a nejsem.“

„Myslíš *hodný kluk*?“ citovala jsem jeho otce. „*Jen trochu hrr?*“

„Jdu se zabít,“ prohlásil a ukázal na řeku. „Moc mě těšilo, Mayo, rád jsem tě poznal. Hlavně všem pozůstalým řekni, že

je to jejich vina.“ Otočil se k vodě a chvíli předstíral, že bude skákat šipku.

„Nikdo ale zatím nezmínil, jaký jsi komediant,“ zakroutila jsem hlavou.

Třeba jsem ho jen špatně odhadla a vážně bych mu měla dát šanci. Ublížit to nemůže, ne?

V pondělí se mi do školy chtělo překvapivě více, než jsem čekala. Ráno jsem se nemusela přemlouvat k vyhrabání se z postele, ale vstala jsem jako člověk, došla se obléct a vyčistit zuby a to vše bez jediného pomýšlení na sebevraždu. Náladu mi lehce zkazila mámina poznámka na stole, že musí zavolat panu Armstrongovi, až se vrátí z práce, ale jinak to vypadalo na úspěšný den. Minimálně co se pocitové stránky týče. Možná ze mě mluvily ještě ty výborné burgery z podniku U Boba, kam mě Jason vzal utišit svůj hlad. Jediné, co mě dost vyvedlo z míry, byla slečna s růžovou hlavou sedící na lavici, kde jsem bez souseda sedávala já. Celé ty tři týdny.

„A představ si,“ vyhrkla na Rebeku, která ji se vším zájmem poslouchala, a rozpráhla ruce, „takhle velkej ten rejnok byl. Úplný hovado, myslela jsem, že se poseru. Ale bylo to boží. Příští léto si udělám potápěčský kurz. Byla to taková bomba, že to musím ještě někdy zažít!“

„Mě by pod vodu nikdo nedostal,“ odpověděla jí spolužačka a hraně se otřásla, „já jsem ráda, když seberu odvalu vlézt do bazénu, natož sem. Ale je super, že tě ředitel pustil. Sis udělala ještě jedny prázdniny, taky bych chtěla,“ posteskla si, načež se podívala na mě, jak je nechápavě pozoruji. „Ahoj Mayo.“

Slečna, která seděla na mém místě, se ke mně hned otočila a široce se usmála. „Hele, tak budeme dokonce spolusedící. No nene! Snad to přežiješ.“

Ta holka z Jasonova mejdanu. Linda? Lana? Lily? Lucy?

PRVNÍ
RANDE

„Maya, že?“ zazubila se na mě a položila si dlaň na hrudník. „Já jsem Lily. Mám dojem, že jsem se v pátek zapomněla představit.“

„Jo, Maya,“ odsouhlasila jsem a rukou ukázala na své místo a naznačila jí, že bych si ráda sedla. „Šoupneš se?“

Lily našpulila drobné rty. „Asi bych i mohla.“ Seskočila z lavice a pokynula k židlím, ať si vyberu, kterou chci. Obsadila jsem tu, co vždycky, a vytáhla si učebnice na hodinu. Fyzika... já jsem věděla, proč jsem se na střední nechtěla už nikdy víc podívat.

„Takže,“ začala, „než jsem odjížděla, seděla jsem sama. Kde ses tu tak vzala?“

Nadzvedla jsem obočí a prohlédla si ji, abych zjistila, zda jde o zdvořilostní otázky, za pomoci kterých se chce seznámit, nebo je na můj příběh vážně zvědavá a nějaké prolomení ledů jí vrásky nedělá. Spíš to první.

„Přestoupila jsem.“

„Proč?“

To jsem u výslechu?

„Osobní důvody.“

„Jiné to nikdy nejsou,“ zašklebila se. „Promiň, jsem zvědavá. Strašně. Nemám ráda, když něco nevím.“

„V pohodě,“ řekla jsem nuceně. Takové vyzvídání se mi úplně v pohodě nezdálo, přesto jsem dodala: „Prostě se stalo něco, po čem jsme s mámou potřebovaly změnit prostředí.“

„Hm, chápu,“ zamyslela se Lily. „Takže chodíš k panu Armstrongovi?“

„Cože?“ Zamrkala jsem. To tu jsou všichni vědmy? Nebo to mám napsané na čele?

„Ty se tváříš,“ utahovala si ze mě. „Vždyť není nic špatného chodit na terapie.“

„Já vím, že ne. Ale jak tě to napadlo?“

Pokrčila rameny. „V pátek jsem si všimla, že jste se docela bavili, tak mě to napadlo. Běžně se na mejdanu školní celebri-ty nebavíš s jeho tatškou.“

Dobry point.

„Že to říkáš zrovna ty,“ popíchla jsem ji. „Na otce tvého spolužáka jsi z něj byla nějak moc nadšená.“

Lily se uculila. „Vždyť je to pěkný chlap.“

„A mohl by ti dělat tátu.“

„Alespoň nějakého bych měla.“

Taky pravda.

„Takže *daddy issues*?“

„Ani mi nemluv.“

Přesně tak bych to shrnula.

S Lily jsem si sedla. Nevím, zda to bylo tím, že se mi s ní skvěle povídalo, nebo za to mohly určité společné rysy, ale konečně jsem měla pocit, že bych sem mohla zapadnout. Co na tom, že jsem byla o čtyři roky starší? Ještě než začala fyzika, na kterou pan Greyson stejně jako vždycky přišel o patnáct minut později, stihly jsme se tak zapovídat, že jsem ani nezaregistrovala, že mě Jason přišel pozdravit.

„Jo, promiň, už jsem zase nohama na zemi,“ zasmála jsem se tak uvěřitelně, jak to jen šlo, když jsem zjistila, že na mě mluvil. Celého Jasona jsem vypustila z hlavy, tak že kdyby se následující týden neukázal, asi bych si toho nevšimla, dokud by mi policie nezaklepala na dveře s tím, že jsem poslední, kdo s ním byl spatřen.

Mou omluvu s milým úsměvem přijal a sklonil se ke mně: „Nejsou poblíž schody, takže se ptát můžu. Co budeš dělat dneska po škole?“

Ale ne, další pozvánka na rande?

Když jsem se nad tím ale zamyslela pořádně a připomněla si, jak se mi včera nechtělo domů, byla jsem za jeho společnost

ráda a nechtěla se jí vzdát, nepřípadalo mi to jako špatný nápad. Sice jsem plánovala jít do nemocnice vrátit tu ortézu, protože mi už lezla krkem, ale plány s Jasonem zněly poněkud lákavěji.

„Nevím. Co budeme dělat dneska po škole?“

Lily vedle mě zapískala a Jason se široce usmál. „Necháš se překvapit?“

„Nemám ráda překvapení,“ přiznala jsem.

„Kazíš mi to,“ postěžoval si naoko a nezapomněl na teatrální povzdech.

„Fajn, dobře,“ zvedla jsem ruce v obranném gestu. „Že jsi to ty, přežiju i překvapení.“

„Že jsem to já...“ zopakoval po mně, zvedl nos snad až ke stropu a namachrovaně odkráčel pryč. Díky bohu, že to všechno hrál. Došel ke svému místu, tam si plácl s klukama, kteří mu celí vysmátí nastavovali dlaně, až si konečně sedl a spiklenecky na mě mrkl.

Do čeho jsem se to uvrtila?

„Jsem nevěděla, že jdeš po mladém Armstrongovi,“ broukla vedle mě Lily a zvedla palec na znamení, že mám dobrý výběr.

To já taky ne.

„I když jde spíš on po tobě, co?“ Přehodnotila situaci.

Pokrčila jsem rameny.

„Není čeho se bát, je to hodný kluk,“ uklidňovala mě. Jako kdybych to neslyšela už tisíckrát. „Je to romantik tělem i duší, určitě má připravené nějaké pěkné gesto nebo tak.“

„Jak to víš?“

„Na něm je to vidět,“ řekla, jako kdyby to nebylo úplně jasné. „Všichni tu víme, že se narodil se srdcem holky milující zamilované seriály. A on se tím vůbec netají.“

„Aha,“ hlesla jsem.

„Navíc ho dobře znám, takže věř, že to bude stát za to.“

Zamračila jsem se. Tak dobře zná, jo? „Vy jste spolu chodili?“

„Ne!“ zavyla okamžitě, a když jí došlo, jak moc to bylo nahlas, ztlumila se. „Ne. Jsme kamarádi, už snad miliardu let, ale chodit bych s ním *rozhodně* nemohla.“

„Proč ne?“ divila jsem se.

„Je na mě moc mladej. Jak mezi náma není rozdíl alespoň deseti let, tak mě chlap nebere.“

Jak já jsem jí rozuměla!

Lily měla v jednom pravdu: Jason byl romantik. Po škole mě hodil domů, abych s sebou nemusela tahat věci, dal mi čas na přemlouvání mámy, aby u jeho táty nedomlouvala žádnou schůzku, zastavil se ve fastfoodu, abychom do večera neumřeli hladu, a pak už jsme se řítili po silnici pryč z města.

„Hodláš mě unést?“ zavtipkovala jsem, když jsme minuli ceduli, jež vítala příjíždějící, a otočila se na zadní sedačky, kde na nás čekala papírová taška s dobrotami s logem *U Boba*. Očividně Jasonův oblíbený podnik. I když můj už pravděpodobně taky.

„Souhlasila jsi,“ připomněl mi. „Můžu za to, že ses nezeptala na lokalizaci? Doufám, že se ti v Thajsku bude líbit.“

„Tak v Thajsku. Má to cenu, letět takovou dálku, když jdem zítra do školy? Ale super, že máme do letadla občerstvení,“ hrála jsem si s ním.

Jason se zazubil. „Kdo říká, že se budeme vracet?“

„Hm,“ zamyslela jsem se, „náhodou by bylo bezva takhle zmizet.“

Akorát mámu by asi kleplo.

„Ani mi nemluv,“ povzdechl si. „Kdybych mohl, už se baším a příští půlrok mě tu nikdo neuvidí. Ani bych se neohlédl.“

„A co basket?“ Nežijí kluci právě sportem?

„Ne,“ zašklebil se. „Ten bych opustil asi ze všeho nejraději.“
Teď mě zaujal.

„Cože?“

„No jo no,“ zacukal rameny. „Poslední dobou mě to víc sere, než baví.“

„Tak proč s tím nesekeš?“

„To není tak lehký. Taky je to super věc do přihlášky na vysokou. Nemůžu to jen tak zahodit.“

Protáhla jsem obličej. „Tak když tě to nebaví?“

„Hra jako taková jo. Nebaví mě trenér, jeho řvaní a vymýšlení píčovín, když náhodou nevyhrajeme. Stokrát radši bych hrál jen s těmi prcky o víkendech.“

„Takže bys sám chtěl dělat trenéra,“ usoudila jsem.

Jason kývl. „Jo, to by bylo boží.“

„To není tak nereálné, ne?“

„Momentálně jo,“ mínil sklesle. „Kdo by chtěl osmnáctiletého kluka jako trenéra?“

„Já tě tipovala staršího,“ přiznala jsem pro pobavení.

„Fajn, tak devatenáctiletého – v prosinci. To máš fuk. Tátu by kleplo, kdybych jen zmínil, že to dělat nechci.“

„To si nemyslím.“

„Ani já, ale bez nějaké scény by se to rozhodně neobešlo.“

Zhluboka jsem se nadechla.

„Každopádně, když jsme u tvého táty –“

„Docházíš k němu. Já vím. Slyšel jsem, když jste se o tom s Lil bavily.“

Ušlo tady vůbec někomu něco?

„Nedocházím. Ale budu. Máma na tom trvá,“ zamrmlala jsem protivně.

„Na tom není nic špatného,“ řekl, jako kdybychom se bavili o výběru oblečení. Mít holku, která chodí k psychiatrovi, je sen... „Možná to bereš zbytečně sebekriticky.“

Možná jo.

„Když mi budeš chtít říct proč, tak samozřejmě můžeš, budu rád, ale nebudu to z tebe ani náhodou tahat,“ navrhl mi a pak se

zasmál. „A vůbec se neboj, táta mi na tebe opravdu žádné pikantnosti nepráskne.“

„Tak teď se mi ulevilo.“

Řekla jsem mu to. Tu vymyšlenou verzi o bouračce na motorce s přítelem. Ani nevím proč, neplánovala jsem to, nehodlala jsem ty kecy rozebírat a přesto jsem se přistihla, jak mu líčím vymyšlenou tragédii. Možná jsem nechtěla, abych vypadala jako případ hodný odepsání, ale jen jako někdo, kdo si prošel těžkými chvílemi a starostlivý rodič se o něj bojí. Zdálo se, že to plně chápe. Nevytahovala jsem detaily, které jsem si stejně zatím nepromýšlela, ale v kostce ho seznámila s histori- kou, co mohla všechny otázky kolem mě vysvětlit. A zdálo se, že to zabralo. Jason mě tiše poslouchal, neptal se, jen mi dával prostor, ať mu řeknu, co potřebuji. Až mě tím zarážel. Čekala jsem lítostné pohledy, komentáře, že to bude dobré a dostanu se z toho, ale ne – on jen poslouchal a já jsem zjistila, že to byla ta nejlepší možná reakce, jakou jsem mohla dostat. Možná že jít za jeho otcem se nakonec dalo pokládat za dobrý nápad. I když oběma budu vyprávět maximálně tak pohádky.

„Jenže si nic z toho nepamatuji,“ zamumlala jsem na závěr svého vyprávění. „Vím jen to, co mi kdo vyprávěl. Ať už policie, nebo máma. Mám prostě okno. Cítím se, jako bych to zažila, ale přesto vím, že ty vzpomínky nejsou moje, jen představa, jak to asi vypadalo. Podle mámy jsem to potlačila.“

„Vypadá to tak,“ prvně za celou dobu promluvil.

„Je to tak,“ odsekla jsem sama sobě. Jak jinak by to mohlo být? „Nejspíš kvůli tomu potlačení a nevyrovnání se s tím teď trpím nočníma můrami.“

mlčel. Bedlivě sledoval silnici před námi. Sem tam se na mě podíval, ale zůstával zticha. Takže buďto čekal, až budu pokračovat, nebo jsem ho vyděsila. Skvělý.

„Takže asi tak,“ ukončila jsem to a nervózně si dlaněmi

přejela po stehnech. Tohle mě čeká, když se někomu svěřím? Ticho? To se raději svěřovat nebudu, než někoho přivádět do takových rozpaků.

Jason ke mně se zaváháním natáhl ruku a ukazováčkem mi přejel po hřbetu ruky. „Díky.“

„Cože?“ Vyvalila jsem oči. Kdy jsem stihla udělat něco velkorysého, aby mi teď děkoval?

„No,“ naklonil hlavu ke straně, „nejsi úplně člověk, který by se svěřoval, co? Takže to pro tebe nebylo lehké, se mi takhle otevřít. Ale řekla jsi mi to, což znamená, že mi věříš, a to mě těší.“

Nebo jsem chtěla vysvětlit všechno, co by se mohlo zdát podezřelé. Sama nevím, asi kombinace obojího, přičemž jsem mu ani tak nevěřila, jako doufala, že to lidi pochopí. A jestli to mohl někdo pochopit, byl to on.

„Až na to, že jsem zkazila rande,“ zabručela jsem.

Jason se srdečně zasmál. „Nezkazila. Pro mě jsou tohle jen klady, že se mi svěříš. Taky je super, že to bereš jako rande a ještě sis nic nezlomila.“

Ukázala jsem na ortézu. „Já mám vybráno na týden dopředu.“

„Tak to si budu dávat pozor,“ slíbil.

Bylo možné se do něj nezamilovat?

Nedaleko za městem se silnice začala zvedat. Jason na kruháci odbočil téměř až po tři sta šedesáti stupních, takže jsem si chvíli myslela, že pojedeme tou samou cestou zpátky, ale on si to namířil na svah, jenž vyrůstal kousek od řeky.

„Když to vezmeš kolem a kolem, jsme pořád ve městě,“ broukl, když si všiml, jak jsem si prohlížela okolí.

Vyjeli jsme až nahoru. Opodál začínal hustý les, pod námi leželo město a všude kolem panovalo příjemné ticho. Snad mě tu nechce zahrabat, utahovala jsem si v duchu sama ze sebe.

Nemohla bych se divit, kdyby ano. Kolem ani živáček, klid a určitě se to tu nedalo nazývat navštěvovanou lokalitou.

Jason stáhl okýnka a spokojeně se nadechl čerstvého vzduchu. Voněl úplně jinak oproti tomu městskému. Zastavil až úplně nahoře. Zabrzdil v poslední chvíli, právě když jsem začala mít strach, že auto sjede ze srázu dolů, a kývnutím hlavy k levé straně mi naznačil, ať spolu s ním vystoupím. Nenechala jsem se pobízet dvakrát. Rychle jsem se odpoutala a vylezla.

„Proč jsme jeli sem?“ Chtěla jsem hned vědět.

„Pojď,“ mávl na mě a udělal několik kroků dál, až stál na úplném kraji. „Co by to bylo za první rande bez kýčovitého výhledu?“

Se zaváháním jsem se k němu připojila. Stoupla jsem si vedle něj a zjistila, že nám tenhle svah poskytl krásnou podívanou na celé město.

Rozložilo se před námi jako na dlani.

„Nikde jinde není tak hezký pohled na město jako tady odtud,“ prozradil mi, „jedině snad z galerie Mozart, ale tam uvidíš jen kousek.“

Měl pravdu: pohled dolů do města byl krásný. Jak říkal: kýčovitý, ale hezký. Začínalo se stmívat, takže se rodinné domy a bytovky začaly pomalu rozsvěcet, na silnicích se z aut staly pouze světelné šmouhy a skutečnost, že jsme nemohli zahlédnout jediného člověka, tomu přidávala jen plusové body.

„Vzal jsi mě sem kvůli výhledu?“ vyzvídala jsem. „Protože je fakt pěkný.“

„Vid? Rád sem jezdím. Nikdy tu nikoho nepotkáš. Je to skvělé místo, kam utéct před světem.“

„Takže *místo, kam chodím jen já, nikomu jsem ho nikdy neukázal, až na tebe, protože ty, ty jsi výjimečná?*“ parodovala jsem klučíčí balící hlášky z televize.

Jason se zachechtal. „Jsi studenej psí čumák.“

„Jen se ptám,“ bránila jsem se. A zvedla ruce, abych ukázala, že jsem to nemyslela ve zlém.

„Ne, nejsi první, koho jsem sem vzal,“ přiznal klidně. „Rád se o tohle místo podělím s kýmkoli, kdo za to jen trochu stojí. Jak jsem říkal – super místo, když potřebuješ chvíli o samotě, a takové potřebuje občas každý.“

„Takže žádný místo, o kterém víme jen my dva?“ pokračovala jsem v popichování a dávala si dobrý pozor na to, aby poznal, že to nemyslím vážně. Jeho přesvědčení o tom, že se ho snažím uhnat, bylo to poslední, co jsem potřebovala. Ale jak jsem se s ním měla bavit, když sypal z rukávu taková romantická gesta?

„Ne,“ potvrdil. „To budeme shánět až příště.“ Obrátil se na mě od výhledu na město a prohlédl si můj výraz. Na okamžik, když se na mě zadíval takovým zvláštním pohledem, jsem věřila, že mě zkusí políbit. Ale neudělal to. Samozřejmě, že ne. Před několika minutami jsem mu vyprávěla o tom, jak jsem přišla o přítele. Nemohl mě políbit. Ale právě díky tomu, že to neudělal, jsem začínala věřit, že by k tomu dojít mohlo. A že bych to mohla chtít. Jen ne dnes.

„Doufám, že máš hlad,“ řekl nakonec a došel pro tašku plnou burgerů.

Ohromný. Jen jsem si nebyla jistá, po čem přesně jsem hladověla.